

Pügmalión

Tündének

1

Lépj ki a kőből! Fogynak napjaim;
Már nem tudok nagyon sokáig várni.
Légy a gyönyör, de légy akár a kín, –
Légy, Galateia, bárki és akármi!

Hány csigamáshta hajnal nyers szaga,
Hány bódító, már fonnyadt, nyári rózsa,
Hány vad szüret cefréje, mustja a
Parfűmöd, s hány tél zúzmarája, hója.

És mindegy már, hogy én faragtalak,
Vagy engem formázott fehér kezed;
Te kőből, én agyagból – hús leszek

S leszel. Csak kölcsön kaptuk e világot,
Nem lényeges hát: én álmodtalak,
Vagy egykor engem álmodott meg álmod,

2

Hogy befogadj, s én öledbe hatolva,
Megértsem végre, hogy a végtelen
Hogy férhet el ily forró, szűk helyen,
S hogy csak a *van* a létünk, nem a *volna*,

S bár a valódi megdőlhét, – soha
Szép kebleid iker-Olümposza...
Ó, Galateia, alkoss újra engem!
Márványerekként átszínezzé testem

Véred, s imádj, akár nimfái Pánt!
Vagy nyalogass el, mint a marcipánt,
Olvasszon kéjesen magába lényed:

Zsémbes-szerelmes-édes-árva éned;
Magam fölé ültetlek megalázva, -
Csak néha szállj velem alá a lázba,

3

Mely megteremtett akkor téged is!
Szerelmem húsa és márványa is
Te vagy, kiért agyagként omlanék,
Lennék korok szemétdombján cserép,

Lerágott csont, mit Krónosz eldobott,
Szilaj faun csalódott fallosza,
Mely nimfaölbe nem jutott soha;
Te mégis olykor megvigasztalod.

S oly mindegy lenne, hogy ki kit teremtett;
Legszívesebben rád hagynám: te voltál.
Ki volt előbb - az áldozó? az oltár? -,

Kit érdekel? Fogadd lángját tüzemnek!
Hidd el, szívem kevéssel is beéri:
S nincs vágya más - csak égni, égni, égni.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)